

„...nekem pedig kisebb lennem...”

Lekció: Jn 3,22-34

Alapige: Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem. Jn 3:30

12 évvel ezelőtt teljes napfogyatkozás volt Magyarországon. A Hold talán soha nem látott nagyságban, fénylő koronával pózolt a Nap előtt. Egy augusztusi délelőttön 11-kor félhomály, szinte váratlan sötétség borult MO egy konkrét területére, a hőmérséklet kissé lehűlt. Ami a legérdekesebb, hogy a természet hogyan reagált erre. A virágok, növények becsukták szirmaikat, az állatok azt hitték: itt az este, a kakas kukorékolni kezdett, amikor újra világosodott. Hirtelen minden összezavarodott. Hirtelen senki nem tudta, mi történik.

1. A felolvasott ige először azt mutatja meg nekünk, hogy áldottak azok a közösségek, amelyeknek vezetői tudják, ki a Messiás, tudják, ki a Krisztus.

Keresztelő János tanítványai rohannak mesterükhöz. Mester, a galileai, akivel a múltkor találkoztál a Jordánon túl, mindenki hozzá megy, mindenki nála akar keresztelkedni. Velünk mi lesz ezután? Hiszen eddig te voltál a nagy Keresztelő, senki sem érhetett a nyomodba. Hozzád jött mindenki, tömegek váraoztak a parton, mindenki elismerte hitelességedet, teljesítményedet, sokan támogattak a kultuszkritikádban. Mi lesz most veled, János, ha Jézus népszerűbb lesz, mint te? Hirtelen összezavaródtak. Hirtelen nem tudják mi is történik éppen.

Hát igen, ezek a tanítványok már csak így tudnak gondolkodni. Rivalizálnak. Hiszen ebbe születtek bele. Már születési súlyuk is csupán egy adat volt ahhoz, hogy a versenyben legyenek. Gyermekkorukban is folyton azt hallották, neked többre kell vinned, neked okosabbnak kell lenned, serdülőkoruktól kezdve pedig már bíztni sem kellett őket, hiszen ösztönösen fakadt belülről a motiváció: neked kell a legjobbnak, legnépszerűbbnek, legsikeresebbnek, egyszóval a **legnagyobb** lenned. Belecsöppentek a versenybe, amit életnek hívunk, s küzdenek a riválisokkal. A tanítványok.

Nagy a zavar, nagy a tanácstalanság. S mindezt miért? Mert nem tudják azt, amit a Keresztelő tudott. Keresztelő János tudja, mi történik. János tudja, hogy nem ő a Krisztus. János tudja, hogy Jézus a Krisztus.

Áldottak azok a vezetők, akik tudják, ki a Krisztus. Akik nem maguk akarják megváltani a rájuk bízott közösséget, mert tudják, hogy azt már megtette valaki helyettük. Áldottak a vezetők, akik tudják, ha minél kisebbek tudnak lenni, annál több látszik meg Krisztusból. Áldottak a vezetők, akik megelégszenek azzal, hogy utat készítenek, mégpedig Krisztusnak. Áldottak a vezetők, akik felismerik, hogy kinek is kell nagyá lennie. Áldottak a vezetők, akik a rábízott embereket is helyre tudják rakni, rá tudják vezetni arra, hogy minden dicsőség a Krisztust illeti.

János itt nem szerénykedik, hanem egyszerűen csak mindent a helyén kezel. Más berkekben ezt úgy mondják, helyes az önismerete. Tudja, hogy ő kicsoda. És ezáltal azt is tudja, hogy ő kicsoda nem. Azaz tudja, hogy nem ő a Krisztus, ahogy itt metaforikusan mondja, nem ő a vőlegény. És ezáltal azt is tudja, hogy nem más ő, mint a vőlegény barátja, aki ugyan közel van a vőlegényhez, de mégsem ő vőlegény. Nem ő a Krisztus. Ez a tudás, ez az ismeret, az a nagyon fontos önismeret, ez tette áldottá Jánost, mert nem csinált zűrzavart, nem csinált káoszt, nem okozott rendetlenséget, hanem mindent a helyére tett, ami az irigy tanítványok lelkében összezavarodott. A helyükre tett dolgok, a helyükre tett emberek pedig Isten legnagyobb ajándékai. A legnagyobb áldás, amit ember nem szerezhet meg maga, ha onnan felülről meg nem adatik neki.

Jánosnak megadatott. Tudta, hogy ki a Krisztus. És fel is hívta rá mindenkinek a figyelmét, hogy Jézus a Krisztus.

2.

Kedves Testvérek! Az ünnepnapok emelkedett hangulatában néha könnyű emelkedett hangulatú kijelentéseket tenni. Ha hagynám, hogy az előbbi gondolatok alapján bárki a sorok között olvasva arra jusson, hogy egyenlőségjelet tettem magam és a Keresztelő közé, azt hiszem nem a felolvasott alapige szerint cselekednék. És itt most nem csupán a kötelező szerénységről, mint szónoki erény megcsillantásáról van szó, hanem önismeretről. Éppen ezért befejezésül szeretnék egyfajta prédikáción belüli bizonyágtételt is megosztani veletek, ahol nem a sorok között kívánok beszélni.

Kárpátalján születtem egy olyan területen, ahol a Magyarság nem csak Trianon, de évszázadok óta kisebbségben él a környező népekkel közösségben. A kisebbségi lét pedig ösztönösen „nagyobbsági” létet motivál, mert megtanultuk, hogy kicsinek lenni nem jó. A Kárpátaljai Református Egyházban magas az első értelmiségi lelkészek aránya, talán ez is egy jó érv az előbbi állításhoz. Igen, ennek én is része voltam úgy 10-15 éve.

Aztán elkezdtem növekedni. Tanulással, még több tanulással, és még több tanulással olyan élethelyzetbe jutottam, ahol sok ember a környezetemben elismerően biccent: hát igen. Aztán pedig az előző gyülekezetben való forgolódással még több elismerés, még több dicséret, még inkább a naggyá válás útja volt adott. Igen, Budai Testvérek, talán ti tudjátok a legjobban, hogy nem volt ellenemre hallgatnom saját nagyságomról szóló dicséreteiteket.

Aztán pedig jött a gyülekezetváltás. Két napon belül két gyülekezetből kerestek meg októberben. Az egyik egy nagy budapesti gyülekezet szinte kikövezett útját, a másik egy vergődő, lecsökkent létszámú, lecsökkent bevételű Érdligeti Gyülekezet kesze-kusza viszonyait kínálta. Kell-e mondanom, hogy szívem melyikhez húzott? De aztán Isten szólt. Nem egyszer, nem kétszer. Nagyon határozottan. S az ő szavában tárult fel előttem saját önön magam ismerete is. Nagyra vágytam. Nagyra törtem. Nagy kívántam lenni. Ezt magam előtt bevallani nem volt könnyű. S akkor jött egy évtizedekkel korábban megírt prédikáció Hamar Pista bácsitól a földbe esett búzaszemről, melynek címe: bújj a rög alá. Isten dicsősége csak ott válik nyilvánvalóvá, ahol nem takarják el őt a nagyok, hanem engedik őt látszani, engedik Őt érvényesülni.

Így állok most itt. Nem vagyok kicsi. Sem természetben, sem lélekben (sajnos). De tudom, mire akar formálni az Úr engem, hogy tudjak kisebbé lenni, hogy Ő egyre nagyobb lehessen itt Érdligeten.

Így állok most itt, mint aki a hite és Isten ígéje vezetése alapján a helyén van, s azon vagyok, ahogy Keresztelő János is, hogy a rám bízott embere életében is, minden a helyére kerüljön. Itt Érdligeten is Krisztus legyen a legnagyobb.

Így állok most itt, mint aki tudja magáról, hogy nem a vőlegény vagyok, de azt is tudja magáról, hogy közel vagyok a vőlegényhez, s az a célom, hogy megtanítsam örülni az Érdligeti Testvéreket, hogy jó az Úr közelében lenni.

Végezetül pedig úgy állok most itt, mint akit Isten hozott ide. Egyedül pedig csak abban lehet bizalmam, amit a 34. vers mond: *Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja, mert annak ő nem mértékkal mérve adja a Lelket.*